

[Kirkeministeren.]

mærkeligt er det for så vidt ikke, da lovforslaget — som også bemærket af ordførerne — ikke rummer nogen form for sprængstof, men blot er en ajourføring, således at valgreglerne i menighedsrådsloven kan blive bragt i overensstemmelse med de valgregler, der gælder for valg til folketing og kommunale råd. Men jeg har — som jeg allerede sagde i min fremsættelsestale — benyttet lejligheden til ligesom at rette op på forskellige småting, som jeg er stødt på i den tid, jeg har fungeret som minister, og det glæder mig, at det lille økonomiske åndehul, jeg har ment, man burde give menighedsrådene, har mødt så megen forståelse fra alle sider, som tilfældet er.

Det ærede medlem hr. Lysholt Hansen nævnte, at han påskønnede, at loven vil blive genoptrykt. Jeg hører selv til dem, der har prøvet at sidde og bladere rundt i nogle love, før jeg fandt ud af, hvor man egentlig fik grund under fødderne, så jeg tror, det vil være nyttigt, at menighedsrådsloven optrykkes påny.

Det er jo rigtigt, at der med hensyn til udvidede valgregler er sket en begrænsning. Der er sket den begrænsning, at jeg under de kategorier, som får ret til at indsende stemmeseddel, ikke har medtaget dem, som midlertidigt opholder sig i udlandet. Grunden til, at jeg ikke har medtaget dem, er, at denne regel antagelig kun ganske undtagelsesvis vil blive brugt, og igangsættelsen af hele det store apparat, der skal muliggøre den enkelte benyttelse af en sådan regel, synes jeg står i misforhold til den nytte og den tilfredsstillelse for den enkelte, som vil være forbundet dermed. Men det er selvfølgelig et af de punkter, som jeg har tænkt mig, vi kunne se nærmere på i udvalget, såfremt nogle har indvendinger at gøre her.

Det er rigtigt nok, som det ærede medlem hr. Lysholt Hansen nævnte det, at § 4, stk. 7, som går ud på, at beslægtede i op- og nedstigende linie ikke samtidig kan være medlemmer af samme menighedsråd, er blevet ændret af hensyn til hjælpepræsternes koner. Hjælpepræsterne har som bekendt ret til at overvære menighedsrådenes møder, og hvis deres koner kunne indvælges i rådene, ville de derved få en fortrinnsstilling fremfor andre præstekoner, hvis mænd jo er fødte medlemmer af menighedsrådene. I

denne forbindelse kan jeg ikke lade være med at nævne — og mere mig over — en lille bemærkning, som undslap det ærede medlem hr. Marius Buhl. Det ærede medlem kom ind på spørgsmålet om, hvorvidt det overhovedet var rimeligt, at far og søn ikke måtte sidde i det samme råd, og det ærede medlem gav forøvrigt selv svaret, idet begrundelsen jo her er den, at hvis det tillades, at far og søn sidder i menighedsrådet samtidig, kan en dominerende familie komme til at betyde altfor meget. Men det morede mig at lægge mærke til, på ægte kvindevis om jeg så må sige, at det ærede medlem hr. Marius Buhl kun forestiller sig en menighed, der ville hjælpe en far og søn ind sammen. Jeg håber også, at nogle i givet fald vil hjælpe mor og datter ind sammen — det være nu sagt i al spøgefuldhed.

Samtlige ordførere var inde på spørgsmålet om rådighedsbeløbet, og som jeg allerede har sagt, glædede det mig, at de ærede ordførere stillede sig så velvilligt overfor denne øgelse af beløbet. Men det ærede medlem hr. Marius Buhl tænker sig dog vel ikke, at rådighedsbeløbet skal kunne bruges til at bekoste flytningen af et kirkegårdsdige, uden at man spørger ministeriet, hvis menighedsrådet en skønne dag finder det morsomt? Udgiften til en sådan flytning skal afholdes et helt andet sted, nemlig af kirkekassen, og det er ikke meningen, at rådighedsbeløbet skal bruges sådan til almindelige udskjelser, om jeg så må sige, af den art uden samarbejde med ministeriet og nationalmuseet. Nej, meningen med at øge rådighedsbeløbet er netop at give menighedsrådene en lille smule mere åndehul, lidt større frihed, lidt friere skøn med hensyn til, hvad det er rimeligt at sætte i gang. Det er rigtigt, at der er en lille smule risiko forbundet med en sådan større frihed, men jeg tror, det er meget væsentligt, at man, så langt det lader sig gøre, prøver på at give de folkevalgte råd fornemmelsen af dog at være selvstændigt handlende. Det er jo i sandhed ikke nogen særlig stor margin, der her gives, men at det er påkrævet, forekommer mig at være ganske givet. Denne øgning er sket, fordi jeg i den tid, jeg har siddet i ministeriet, gang på gang har siddet med den fornemmelse: her kommer nu det ene menighedsråd efter det andet og ønsker at få tilladelse til at foretage sig så det ene